käest ennam, kui sa linnast said? „„Jah, Herra! mo ommad witsad pekswad mind. Ma tännan teid selle hea õppetusse eest, teine kord tahhan targem olla ja otse õigust räkida. Se nalli maksab ka middagi.““ Naene tännas ja läks koio. Mees tännas ka ja olli parrandud keigeks ommaks ello ajaks ja olli wimaks keige ausam mees waldas.

Ni kaua, kui ma-ilm on seisnud,
On kurjus paljo waewa teinud,
Ni kaua, kui ta seisab weel,
On raskeks koormaks tigge meel.

Üks helde südda, lahke meel,
Peab innimesst õigel teel:
Keik, süddant, meelt ja ello wiit
Ni kaua, kunni lahkub siit!

---

## Surno pea-lu.

Üks reisia, kes paljo maad jalla läbbi käis, juhtus ühhe korra surno pea-lu ja kontide peäle kommistama. Sedda nähjes, ütles temma: „Anna andeks, armas wanna wend! et minno jalg koggematta waljuste sinno lude wasto tõukas. Ma ei tunne sind kül mitte, kes sa omma ello aial olled olnud, ehk mil aial sa ma peäl olled ellanud; agga sinno luud näitawad mulle, et sa üks minno sugust ello hing olled olnud. On nüüd Jummala ilmad sinno luud mulla põuest wälja kiskunud, ehk ei olle need luud ialgi õnnistud muldas hinganud? Tulle, mo wend! et ma so laiale pillatud luud koggun ja neid jälle meie omma põue, se on: mulda mattan. Sinno ümber pirab keik ma-ilma illo ja au tuhhandete wiside, himmude ja tahtmiste järrele: keik aiawad pallawa werrega ma-ilma au, rahha ja wõõra Jummala tenistust tagga, agga sinno luid ei korrista üksi. Sadda aasta eest jooksid sinna ehk ka selle sure ma-ilma mürrina sees ja peksid tuult, kui ni mõnni meie ajal. Sa ollid ehk üks rikkas, suur ja auustud, ehk ollid ka alw sullane, orri ehk kehwa mees. Üks wagga õiglane, ehk au-